

2 oktober 2022 (27^e Zondag door het jaar)

Didier Croonenberghs o.p.

« Geef ons meer geloof » vragen de apostelen aan Jezus. Is er niet iets merkwaardigs aan dit gebed? De discipelen bidden dat Jezus hun geloof *'vergroot'*. Toch wordt dit gebed niet verhoord. Jezus beantwoordt hun verzoek niet. Is 'toenemend geloof' niet de kwintessens van goed gebed? Is het niet beter God om geloof te vragen dan te bidden om je examens te halen of om meer koopkracht te hebben? Letterlijk zegt de tekst: 'voeg geloof aan ons toe'. Alsof het een kwestie van kwantiteit is. Alsof we allemaal naar de Antwerp Expo moesten voor een extra dosis geloof voor de winter! Geloof is niet iets dat je kunt bezitten, dat je kunt bewaren en tonen. In feite is Jezus ironisch. Hij veronderstelt dat we die *niet* hebben! Geloof? *"Als ge een geloof hadt"*

Geloof is niet iets dat vergroot kan worden, alsof er een schaal van geloof zou bestaan, variërend van "radicale twijfel" tot het "geloof van de kolenboer"! Geloof kan niet worden bezeten, overgedragen of bewezen. Geloof kan niet worden gemeten, met een apparaat dat je een "pistometer" zou kunnen noemen! Wat is het voor een apparaat? Een pistometer? Πίστις betekent in het Grieks 'geloof'. De pistometer zou dit apparaat zijn om ons geloof te meten! En kijk of het toeneemt! Later, als we de geloofsbelijdenis uitspreken, zal het voor iedereen voldoende zijn om zijn pistometer onder zijn arm te steken, om zijn mate van geloof te meten...

Geloof kan niet worden gemeten. Als dat zo was, zou het ons fanatiek maken. Overtuigd van het *bezit* van geloof, en dus van de waarheid....

Het geloof waar het evangelie over spreekt is in wezen dat “vermogen om op een ander dan zichzelf te vertrouwen”. Op een geliefde. Op God. Het is een sprong in het onbekende. Geloof is in feite het tegenovergestelde van angst. “*Want God heeft ons niet een geest geschonken van vreesachtigheid maar een geest van kracht, liefde en bezonnenheid*” zegt de brief aan Timoteüs. Geloof brengt meer leven in onze plaatsen van verdriet en angst.

Het Evangelie legt ons dit uit in twee kleine, nogal merkwaardige beelden, die op het eerste gezicht paradoxaal zijn: de boom die ontworteld wordt en zich in de zee plant, en de nutteloze dienaar. De “gewone knecht” voert echt nuttige taken uit, want hij kweekt, bereidt en serveert de maaltijd, terwijl degene die geloof heeft de macht heeft om absurde en nutteloze dingen te doen: een boom planten in de zee.

In werkelijkheid is het beeld van de boom in zee zeker niet willekeurig genomen. De boom is het symbool van leven vanaf de allereerste regels van de Bijbel. En de zee is een symbool van de dood. In de Bijbel is de zee de plaats van de machten van het kwaad. Geloof —als het dit vertrouwen in de ander is— brengt dus leven, zelfs in onze plaatsen van dood !

Het geloof doet ons van binnenuit herrijzen. Het brengt de krachten van het leven in onze plaatsen van wanhoop. Dat is geloof en het kan niet gemeten worden. En het kan niet vergeleken worden door menselijke ogen! Geloof bestaat als we erin slagen de levensboom te planten in de oceaan van onze wanhoop en angst.

Het geloof zegt ins ons: “Ik ben een nutteloze dienaar. Een gewone knecht” Ik heb U nodig, mijn Heer en mijn God.
Wat ik ben komt door jou. Amen.